

# Una raó d'estat

written by Josep Maria Loperena | 12 d'agost de 2019

Durant la dictadura del general Franco, Espanya va servir de refugi a capellans, militars, falangistes, requetés i altres esbirros del sàtrapa que passejaven pels seus sòrdids i miserables carrers fugint de la fam i la misèria. De tots ells, els sacerdots, eren els més afortunats per ser patricis destacats d'una Nació el cabdill de la qual desfilava sota pal·li. El Concordat de 1953 amb la Santa Seu va instituir com a norma de fe que "la religió catòlica era l'única confessió veritable, obligatòria i pública establerta per l'Estat. Quan el 20 de novembre de 1975, el "Caudillo" va passar a millor vida van sorgir veus antagòniques. Uns van esmorzar amb vi de missa i hòsties de pa d'àngel per aixecar el seu esperit mentre que les víctimes de la seva sagnant tirania ho van fer amb entrepans de xoriço i xampany català.

A partir de la mort de l'opressor el poble espanyol va caminar a la deriva, temorós de Déu. Les seves víctimes veien com les forces feixistes desmantellaven les restes de liberalisme que els quedaven però, per prudència, no en prenien partit. Preferien mantenir una actitud de conformisme amb el sistema que optar per dur a terme actuacions de llibertat i democràcia. Per contra, els seus partidaris reivindicaven dia a dia els quaranta anys d'imperialisme. Ho feien vestits amb els uniformes de Falange, cantant himnes, braç en alt, i imponent per la força la seva autoritat. La por s'expandia entre la població.

El rei Joan Carles, el seu successor, es va declarar franquista a perpetuïtat. Va jurar complir i fer complir las "Leyes Fundamentales del Movimiento". Per fortuna no va ser així. Influenciat pel seu pare, Joan de Borbó, va jurar la Constitució. Es va convertir per als franquistes en el Rei traïdor. Va nomenar a "set pares de la Pàtria" de la seva confiança com Pérez Llorca, Cisneros, Fraga Iribarne o Roca

Junyent, conversos de sotana i sagristia, perquè la redactessin seguint les seves consignes. Es va promulgar l'any 1978 però, per error, en el seu article 16 es va disposar que Espanya "és un Estat aconfessional per la qual cosa cap religió tindria caràcter estatal".

No obstant això, a partir de la Transició l'estat confessional franquista va subsistir emparat per la Conferència Episcopal, una institució dirigida pels bisbes més retrògrads i cavernícoles de l'Estat espanyol. Els clergues van passar de ser esclaus del dictador a perpetuar-se amos absoluts de la democràcia. Van deixar de ser purs servidors del sàtrapa per transformar-se en els prelats més rics i poderosos de la Nació. La pederàstia i el seu encobriment, mantingut per la jerarquia catòlica des dels pontificats de Joan XXIII a Benet XVI, va arribar a nivells desmesurats. Fins a l'any 1999 els abusos sexuals comesos pel clero a nens i nenes van ser 307.367. Per fortuna per als catòlics sempre va existir un sector de l'Església, pròsper, progressista i liberal contrari a aquestes perversions consentides per la Conferència Episcopal, que realitza una difícil missió d'apostolat entre els seus fidels predicant la fe.

Però aquest no és l'objecte d'aquesta columna. El meu propòsit és el de donar a conèixer als lectors el monstruós espoli de monuments, catedrals, palaus, temples i fins i tot ajuntaments que ha dut a terme la Conferència Episcopal. L'Església catòlica ha gaudit d'aquest benefici des de 1946. Cases rectorals, vinyes, oliveres, atris, solars, pisos i, des de la reforma de la llei de José María Aznar, esglésies, catedrals i ermites han estat "immatriculades" a nom de les seves respectives diòcesis. Es calcula que unes 5.000 propietats públiques són ara propietat de l'Església a l'haver estat privatitzades a favor seu per l'irrisori preu de 30 euros la unitat. Aznar per filar encara més prim el fil de la vergonya nomenant notaris als bisbes i així agilitzar el tràmit de les punibles adquisicions, una iniquitat més que contradiu

l'esperit aconfessional de la Constitució Espanyola.

Quan es va promulgar la Carta Magna es va posar de manifest l'existència d'un consens social que reivindicava acabar radicalment amb els privilegis de l'Església catòlica. La societat i la llei exigien que l'Estat no afavorís cap confessió. No obstant això, des de 1978 cap govern ha estat capaç d'aplicar la laïcitat exigida pel poble a la cosa pública, motiu pel qual el poder de l'Església s'ha convertit en una raó d'Estat. Un argument de vital importància que no apareix en les vint propostes del programa de Pedro Sánchez per aconseguir un pacte de Govern que va propagant amb prodigalitat entre les forces polítiques. I això sí que és una qüestió veritablement preocupant.